

להרוות צמאון נפשות
ישראל מנהר היוצא
מועין נחל גובע מקור
חכמה

להחיות

אור תורת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ז"ע

והחיה נרדמים

להחיות נפשות שוקקות לעבודתו יתברך שמו // ברוך לב

מרדכי ואסתר שליטי"א

בלבד: אוניים למגילה, ידים למתנות ומנות, פה ומעיים למשתה ויין, רגליים לריקוד כפוי, וגם שפתיים לחיוך אם ידרש. גם זה חשוב מאד ומי יודע. אבל במשותא, עוזב את לבי. הדל למכור לו את מה שכבר הפסיק לקנות אשתדך.

שוב הסיפורים הללו? כאילו שכחתי שאת "אלי למה עובתני" של תשפ"ה, אמרתי באותו כאב ובלא שינוי גם בתשפ"ד? עד מתי תצייר לעיני דמיון נעורים - ש"אקרא יומם ולא תענה" של תענית אסתר שלי, עומד לקבל שינוי למחרת, עם נסים ופירוק ותשועה גדולה? נאום המן בן המדחת, עד. נאום עמלק בן אליפז, עד.

אני תמיד איחל

והצדיק ניצב בשער המלך, לא יכרע ולא ישתחוה. לא יניח להארת מרדכי ואסתר להישאר בכוונו עבר שפעם היה יפה. כדרכו בקודש, מפיח בהם חיים הנוגעים לכאן ועכשיו וברגע של תשפ"ה.

"הדבורים אשר הגיד מרדכי, שהם דבורי אמונה של הצדיק האמת" (ליקו"מ יז), זורמים ומפכים באפיקי מהרהר'ת - ומליקוטי הלכות' שלו נגמע מעט לנפשנו, לחיותינו כהיום הזה:

הינך מבולבל ונבוך מול המתרחש? תנוח דעתך. הולך לפניך מי שידוע וגם מודיע: "מרדכי ידע את כל אשר נעשה... הרגיש חקף כוננת הסטרא אחרא, שהיא בחינת המן... שידע כוננת עד הסוף - והוא מתחיל חקף לעוררם לתשובה ויצא בתוך העיר ויזעק ויעקה גדולה ומרה".

אליך יכוון זעקתו, אותך יבקש: "ועקר צעקתו שהוא מודיע לאסתר - שהיא בחינת כלל ישראל - שערדין לא תתיאש מן הרחמים ותבא לפני המלך איך יהיה רחוקה ממנו. שלא נקראת אליו זה שלשים יום... [כי] לפעמים נתרחקין כ"כ עד שאין זוכין לבא לפניו אפלו פעם אחת בהרש... אעפ"כ צריכין להקיש על דלתי רחמים אולי יחוס אולי ירחם...".

ואתה - כלומר אסתר שהיא כל איש ישראל - נענה לו ומוכן לעצתו: "וכן אבוא אל המלך אשר לא כדת... כי אני יודע בעצמי שעל פי דת של תורה, כודאי איני ראוי לבא לפני המלך להתפלל לפניו. כפי מה שאני יודע הטאתי ועונותי. אך אעפ"כ אבא לפניו שלא כדת וכאשר אבדתי אבדתי. הינו אם ח"ו אינו לרצון תפלותי והתבודדותי עתה לפניו, מרבי קלקולי - כאשר 'אבדתי' על ידי מעשי הרעים, 'אבדתי' ויעשה ה' עמי מה שירצה - אני תמיד איחל ואצעק לה, אולי ירחם".

בהיותך זוכה לקבל את העצה ולזעוק ממחשכך 'אשר לא כדת' - מתעוררת ישועתך לכוא: 'ואו חמל' על מרדכי ועמו, ויושט המלך לאסתר את שרביט הזהב. זה סוד ההארה וההתקרבות מה' שמגיע לפעמים להאדם הנמוך מאד - שאעפ"כ הש"ת שולח לו התקרבות מרחוק, בסוד הושתט שרביט הזהב...

ועיו נפל המן מפלה גדולה, ומרדכי נתגדל בתכלית הגדלה וכה להמשיך הארה הזאת בכל שנה ושנה, שאפלו בתקף הגלות הזה... שהיצר הרע וחילותיו תופסין כמה בני אדם בגלות כמו שתופסין רחל... אעפ"כ יהיה נמשך עלינו הארת מרדכי... עד שאנו באים לשמחה גדולה ועצומה, בחינת שמחת פורים... ועל ידי חקף הנס הזה אנו קמים עתה... מאחר שידוע שהכל ממנו יתברך ובדאי ירחם עלי ויתנהף הכל לטובה... (ליקו"מ יד בבור בהמה טהורה ד).

ספרי רביה"ק ילמדונו שבאדר תשפ"ה, במצב האישי שברגע זה, במקום הנוכחי המדויק שאתה מצוי בו עכשיו - בגופך, בנפשך, בממונך ובשאר ענייך - חיים וקיימים אצלך מרדכי ואסתר שלך בתפארתם.

עמך, בתוככי חדרי לך, נאבקים הם איתך יחד מול המן ועמלק רעננים וחדושים, המגיחים מולך תמיד עם כלי מלחמה ערכניים שהכינו מיוחד נגדך.

ובכן, מול כל מה שעובר - כבר לא קל להסתפק בקריאת מגילה למפרע, על מאורע שהתרחש אי-שם בפרס. עם צדיק וצדקנית ז"ע ויצוק"ל מתקופת גלות בבל, שהתמודדו מול מלך טיפש ועימו איש צורך שכבר נכרתו מן העולם ואינם ימש"ו.

די. עת להכיר מגילה ופורים בשמם המלא:

שושן הבירה זה כאן. בלב. ימי אחשוורוש זה עכשיו. קדושת מרדכי ואסתר היא הארה בת ימינו, המטהרת ומשמחת ומרוממת אלה גם את דרכי ומשברי הלב והחיים הדיום.

פנימה בהיכלי הנפש, נערכת כעת סעודתו של אותו רשע עם כלי מקדש ובגדי כהונה אישיים שלך. נתנם לך ה' לכבוד ולתפארת ועתה נתמסו לזרים. ובשער פנימיותך הטובעת בגלות, ניצב איתך איש יהודי שלא יכרע ולא ישתחוה למוצבך הכאוב, הנראי חסר תקוה, וזועק מגרוןך זעקה גדולה ומרה. ואסתר שבתוך ההסתרה - כלומר אתה - חבויה בחצר הפנימית שבמעמקיך, ומשם משוועת במילים שלך לפני המלך, ותברך ותתחנן לו להעביר רעת אויב.

ובפורים, מרדכי קדישא שבתוכך ילבש מלכות, תכלת חזור ועטרת זהב, ותהיה לך ולמשפחתך ולכל ישראל - אורה ושמחה וששון ויקר.

זוארט או מציאות בשטח?

זה מאות בשנים שהרחמים הגדולים בעולם, דופקים בחלוננו ומקיימים בדלתותינו, לוחשים על אונינו וזועקים אל תוכנו, מדברים על לבבנו ומודיעים לנו בכל דרך וצורה את המידע היהודי הביטחוני החסוי ביותר: ימי הפורים האלה הם-הם ימי המהפך הרחני האישי שאנו מייחלים לו תמיד בינינו לקוננו.

אלא שהמן תשפ"ה אינו נבהל. שומע יחד איתנו את הכל, בשקט, ואז עוטר את הדברים הקדושים במלבושי 'זוארט' עתיק וקדמון ומניחו כך לפנינו בהדגשה של התפעלות כי 'זוארט' זה אכן חשוב מאד, ואפילו יסודי ביותר - ובהחלט ראוי להשמיעו בלהבות באוני צעירים ומבקשים.

זוארט? א וודאי. למה לא.

יניח לנו לשנונו בפנינו ולכתבו בעלוננו וללומדו בספרינו - והיעיקר שממש בתוך כדי כך, ישאר לבנו צבוט במרירות חרישית שצבטה בו לפני פורים, ותמשיך מן הסתם לצבוט גם למחרת פורים המשולש, מצדו, שתולוג לה לחלוותי מהעין אל היין בעיצומו של יום, פאר וואס נישט, ובלבד שתהא זו דמעה של יאוש.

וזה לשונה:

נו באמת, וכי נולדתי היום? שנים רבות עברו עלי מאז שהאמנתי כי הנני מאמין בזה. או בבקשה, רבי מרדכי, הרף ממני. רגעתי לגיל שבו מהדרין לקיים את מצוות היום בכלי מעשה

חיות המועדים



החיפוש והביקוש - מכל מקום שהוא עד תכלית העליה

הערש-מיילעך עורך את הפורים לאורה של 'השמטה' מכתב יד | הבריח התיכון ההולך ומקיף את עבודת הימים הללו הוא הסוד הנורא והנשגב שגילה רביה"ק בתורה י"ב תנינא, הסוד של "איה"

הנה ימים באים. 'פורים אין לאנדי'

ימי הפורים מועטים הם בכמות אך רבים הם עד למאד באיכות. אוצרות רבים ומרגליות טובות טמונים בהם, ימים נעלים ומצוות נשגבות אשר על ידם יכול כל אחד להתרומם ולהתעלות עדי עד, אך כשגב רום מעלות הימים כך הם חתומים ונסתרים, אנוש קרוץ מחומר קשה עליו להשיג השגות רמות כאלו, להפנים בנפשו אורות גבוהים כאלו, ואשר על כן עלינו לשבח לארון הכל שנתן לנו תורת אמת וצדיקי אמת, הנוהגים בנו טובת עין לגלות לנו מעט מזעיר, להשכילנו בינה ולהוריד אלינו השגות ואורות גבוהים ורמים עד לדרגנו ומצבנו אנו.

ובכן, הבה נצא בעקבות הערש-מיילעך מיודענו זה מכבר, נצעד אחרי צעד אחר צעד, מנהכנותיו לקראת הימים הנעלים, תענית אסתר, ימי הפורים והמצוות הכלולות בהם, ועד לאוצרות הכבירים אשר זוכה לשאת ולקחת עמו מימי אורה ושמחה הללו.

מאז ומתמיד גילה הערש-מיילעך ענין רב בעתיקות וכתבי ידות, יכול היה להקדיש ימים שלמים וכוחות אדירים כדי להניח ידיו על ספרים עתיקים ומכתבים מעלי אבק במחשכי המרתפים, וכך גם כאשר זכה להתקרב לאור תורת רביה"ק, הוא מצא כר נרחב לבטא חיבתו ואת בקדושה. ובצד לימודו התמידי בספרי רביה"ק והתעלות בדרכי העבודה, הוא אהב למצוא "השמטות" ושיחות מכת"י מרביה"ק ותלמידו נאמן ביתו מוהר"ת, להוציא מהם דברי טעם ולהתעלות על ידם בבחינת "חכמה דעתיקא סתימאה".

וכך בהתקרב ימי הפורים - וכדי להתחדש בעבודות הימים - הוא בחר להתמקד על "השמטה" בליקוטי הלכות, הנמצא בכת"י עתיק בהלכות גביית חוב מהיתומים הלכה ג' בסופו, ואכן לאחר בירור מקיף ומאמצים רבים הוא השיג עותק ממנו, התיישב ללמוד והתחיל במסע הקודש לקראת הימים הנעלים.

[וזאת למועד שכת"י זה נדפס בספר 'קיצור ליקוטי

הלכות' שיצא לאור ע"י הגה"ח רבי נתן צבי קעניג זצ"ל, ולאחרונה כבר נדפס בליקו"ה בהוצאה חדשה.]

•••

מה ענין תענית אסתר ומצוות יום הפורים?

מידי שנה בשנה בהתקרב ימי הפורים לא הבין הערש-מיילעך - ורבים כמוהו - מה ענין תענית אסתר שלפני פורים, הלא עלינו לשמוח בנסים

שנעשו לנו ומה ענין הזכרת התענית לשמחת פורים. גם ענין זכר למחצית השקל לא נקלט במוחו על שום מה הוא בא. ואם כי לגבי קריאת המגילה ומצוות היום למד הרבה בספיק' על שגב מעלתם ופעולתם, אמנם בשעת מעשה פרחו כל אלו מזכרונו, ואף מה שזכר לא היו לו כלים ראויים לקבלם ולחקקם על לוח לבו, ולא פעם ולא פעמיים חלפו עליו ימי הפורים כלעומת שבאו, והוא אנה הוא בא.

אמנם עתה כאשר הכין עצמו בדבריו הנפלאים של רבי נתן, האירו ימים אלו עם מצוותיהם באור יקרות, אור עם כלים ראויים, לעובדא ולמעשה בבהירות נפלאה.

•••

הסוד המקיף את כל הבריאה!

הבריח התיכון ההולך ומקיף את עבודת הימים הללו - כפי המבואר שם - הוא הסוד הנורא והנשגב שגילה רביה"ק בתורה י"ב תנינא, הסוד של "איה". ותמצית הענין הוא שהעולם נברא לכבודו יתברך ע"י עשרה מאמרות, ועל כן בכל חלק וחלק מהבריאה מלוּבש כבודו ית', אמנם יש גבול לכל מאמר שלא

יתפשט למקומות חיצוניים ומטונפים.

אך באמת גם מקומות המטונפים ביותר מקבלים חיות ממנו ית', כי בלתי אפשר להתקיים כלל בלי חיות זה, אך הם מקבלים מבחינת "מאמר סתום" שהוא בחינת בראשית בחינת "איה מקום כבוד", ולכן כאשר האדם נופל חלילה למקומות אלו ונדרמה לו שאין שם כבודו ית' כלל, אעפ"כ יחזק את עצמו ויתגבר מאד לבקש אחר כבודו ית' במקום שנמצא, להתגעגע ולכסוף ממקומו, ועל ידי זה בעצמו יזכה לעלות בתכלית העליה, כי זוכה לעלות לשורש הקדושה שהוא בחינת "איה" שמשם מקבלים חיות כל העשרה מאמרות.

רבי נתן מבאר שהמין הרשע התגבר ע"י עונות ישראל בעצם התגברות מקומות המטונפים, ועל כן היתה אז עת צרה גדולה אשר כמוהו לא נהיתה, עד שנחתם גור דינם ולא היה שום מקום לגשת אליו לבקש רחמים מחמת שנתרחקו מכבודו מאד, שנפלו למקומות המטונפים שאין שם התגלות כבודו ית', אמנם השי"ת שלח את מרדכי ואסתר לעורר ולהציל את עם ישראל ע"י הצעקה והחיפוש "איה" ממקומות אלו דוקא, עד שזכו כלל ישראל לעלות בתכלית העליה,

שאע"פ שאין דין יו"ט בימי הפורים, הוא גבוה יותר מכל הימים טובים, כי קדושתו גבוה מאוד בכח"י "איה" שזוכין על ידי הבקשה והחיפוש, כשנופלים ח"ו לבחינת מקומות המטונפים רח"ל.

•••

תענית אסתר - הצעקה מתוך ההסתר כבימים ההם

יום תענית אסתר עובר על הערש-מיילעך ברוממות הדעת יתירה, הוא מדמה בדעתו איך כמו בימים ההם

הקו שיצית בלבכם את אור הצדיק
02.5.808.321

נייעס, שיעורים, סיפורי התקדבות, שיחת חברים, ועוד

24 שעות ביממה

מהנעשה
והנשמע
בצל אנ"ש
בכל העולם



קדמו לישועה הגדולה של פורים ב' דברים כלליים; לקיחת אסתר לבית אחשוורוש, וזעקתו הגדולה של מרדכי ברחובות העיר, ואף גם אסתר בעצמה כאשר נכנסה לבית המלך צעקה בקול מר "א-לי א-לי למה עובתני", כי "אסתר" הוא הקדושה המסתתרת שהוא למעלה מכל הקדושות אשר משם יונקים כל המקומות המטונפים שזוהו סוד לקיחתה לבית אחשוורוש, וכדי לגלות מלכותו ית' אף במקומות אלו צעקה וחיפשה ובקשה "א-לי א-לי למה עובתני", וכמו כן מרדכי הצדיק שידע עד היכן הדברים מגיעים, שהתגברו מקומות המטונפים עד שאין יודעין כלל איך למצוא כבודו יתברך לרצותו ולפייסו, אבל אעפ"כ לא התייאש אלא והלך על פי הדרך הנפלא 'ויצא בתוך העיר ויזעק ויעקב גדולה ומרה', והיינו שיצא וביקש וחיפש איה מקום כבודו, כמו כן עתה - מחדד הערש-מייילך לעצמו - אף כאשר אני מוצא את עצמי חלילה במקומות רחוקים מאוד, ואפילו אם אני מרגיש שנפלתי עד שאול תחתיה, אני פותח את פי בצעקה גדולה ומרה "א-לי א-לי למה עובתני", אין אני מתייאש לעולם מן הצעקה.

בשמחה וחדווה נתן הערש-מייילך הצדקה זכר למחצית השקל, הנה הוא זוכה לקיים עתה עצה נפלאה זו של חיפוש וביקוש כבודו ית', כי עיקר הכח לבקש ולחפש הוא ע"י צדקה, שמתקנים את הממונן ומעלים אותו ממקומות המטונפים שנאחזים ביותר בהממונן, ויכולים ע"ז לעלות בתכלית העליה, בבחינת 'מחצית השקל תרומה לה', שנתרוממן ונתעלין להש"ת על ידה.

קריאת המגילה - גילוי כבודו ית' בתוך ההסתר

מה טוב ומה נעים להיכנס ליום הפורים לאחר יום צעקה וחיפוש וביקוש כזה: 'כי אין שום קדושה של יוט באלו הימים, ואעפ"כ הוא גבוה מכל הימים טובים'.

בקריאת המגילה מתמלא לבו של הערש-מייילך על גדותיו, הלא זהו ממש ענין זה, וכפי ידוע מספיק שאין במגילה שום שם באתגליא - רק ב"ת וס"ת, וזהו ממש בחינת א"ה שהוא בהעלם גדול מאד, ולכן בתחילה מסופר תכלית העלמות והסתרת כבודו וקדושתו ע"י מלכות הרשעה, ואח"כ לקיחת אסתר הצדקת לבית אחשוורוש שהוא בית הסט"א שניקתם אינו אלא מהעלמה וההסתרה, שע"ז רוצים ח"ו להעלים לגמרי חיות הקדושה, עד שהתגברו ורצו לבלות את ישראל ח"ו לגמרי.

ומתוך עומק הקליפות והחושך נתגלה - על ידי דברי הצומות וזעקתם - בחינה עמוקה וגבוהה מאוד, ונתהפך הדבר עד שזכו אוח"כ לתכלית העליה ע"י הבקשה והחיפוש. ולכן מצוה לקרותה מתחילה ועד סוף, כי ע"ז מגלין שבכל מקום ובכל מצב יש בחינה קדושה המחיה אותנו, ועל ידי חיפוש וביקוש מגלין זאת ומתעלין ביותר בתכלית העליה!

וזהו ענין העץ הגבוה חמשים אמה, כי שער החמישים

הוא בחינת כתר בחי' א"ה, אשר מגודל העלמו יונקים הקליפות משם, והמן רצה המן לעשות עץ גבוה חמישים אמה כדי להשליך את מרדכי משם, והוא לא ידע שארברא משם דוקא תהיה מפתחו הגדולה, כי מרדכי על ידי גודל בקשתו וחיפשו ע"י צעקתו הגדולה, זכה לעלות שם בקדושה בתכלית העליה, שע"ז נתבטל ינקת הסט"א שהוא המן!

הארת פנים ונקודת החבר מכל אחד

כמעשהו בלילה כך מעשהו ביום בעת קריאת המגילה, לעורר החיפוש והביקוש בכל מקום שהוא, לגלות כבוד מלכותו יתברך בכל מקומות ממשלתו.

מצות משלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים קיים הערש-מייילך בחיות והתחדשות נפלאה, וכאמור שבחינת א"ה מתגלית ע"י נתינת צדקה, ומעוררים אהבת רעים לגלות מאור פנים לכל אחד בכל מקום שנמצא, שידע שבכל מקום החיפוש והביקוש.

כאן מצא הערש-מייילך מקום לשרר את עצמו ביותר שאת לגלות ולקבל מכל אחד נקודת החבר, וכדבריו היסודיים של רביה"ק (תורה לד) שיש בכל אחד מישראל דבר יקר שהוא בחינת נקודה מה שאין בחבירו, ובחינה הזאת שיש בו יותר מחבירו הוא משפיע ומאיר ומעורר לב חבירו, וחבירו צריך לקבל התעוררות ובחינה הזאת ממנו, ומקבלין דין מן דין, ואכן הוא ניצל את הארת פנים והחדווה בעת קיום מצות משלוח מנות להאיר נקודת החבר מכל אחד, לקבל ממנו ולהאיר בו.

משתה ושמחה - כיסופין והשתוקקות דקדושה

ולאחר כל זאת ניגש הערש-מייילך בבהירות ובחיות מאין כמוהו לקיים מצות היום של משתה ושמחה, כי אכן מכאן נובע עוצם שמחת פורים, כי על ידי הצעקה זוכין לגלות נקודת החיות בכל מקום, והוא שמחה עצומה עד אין קץ! לדעת שבכל מקום שאני נמצא אני קשור ומחובר לא-ל חי אבי שבשמים, ונקודה זו הוא תכלית העליה ממש! בחינת כתר עליון!

נכנס יין יצא סוד - והערש-מייילך פותח פיו בניגוני דבקות והתעוררות, עיניו זולגות דמעות של שמחה המהולים בדמעות של כיסופין והשתוקקות, צפוני ומסתורי לבו צפין ומתגלין: 'דבוננו של עולם! מודה אני לפניך שגלית לנו על ידי צדיקיך סוד עצום ונורא זה של חיפוש וביקוש! אני מלא שמחה וחדווה שבכל מקום שאני נמצא אני יכול לפנות אליך ולצעוק וזעקה גדולה! איה מקום כבודו! איה מקום כבודו ומובטח

אני בכוח צדיקי אמת שעל ידי זה יאיר עלי אור חדש! אור נפלא רום מעלה! אור של תכלית העליה! ולכן לא אעזוב לעולם! בכל מקום שאמצא את עצמי אחזיק במעון החיפוש והביקוש! צמאה לך נפשי אפילו בארץ ציה ועיף!'

תוך כדי גילופין נכנס יידידו יוסף משה - גם הוא אחר שתיית כוס יין מלא - אשר שמע סיים דבריו, ונענה לעומתו ואמר: 'אכן, הלא ידוע מכתבי הארי' ז"ל שעוצם שמחת היום הוא למעלה מן המשוער - אור של לעתיד לבוא! כי או אכן יתגלה שהכל כרא לכבודו ואין שום דבר שאין בו חיות ממנו ית', ואשרינו שאנו זוכים להמשיך אור נפלא זה עכשיו בעת ההסתר פנים! אנו מגלים כבוד מלכותו יתברך בתוך החושך!'

כאן המשיך הערש-מייילך והכריז: 'הלא רביה"ק הפליא בקדשו לאמר: ועכשיו... ולא סיים. ורבי נתן ברוח קדשו השלים ואמר: ועכשיו כל ההתחלות הם מפורים! כי התחלת העבודה הוא לדעת שבכל מקום שאתה נמצא אתה יכול להתקרב להש"ת! ה' עמך אתך ואצלך! אתה צריך רק לחפש אחריו, לבקש אחריו! לשפוך נפשך לפניו שיגלה לך אור פניו! אור פניך עלינו ארון נשא!'

וכמו מאליהם נתנו יד זה לזה ויצאו יחדיו בריקוד עילאי שמח ועליו: 'להודיע, להודיע, להודיע, שכל קוויך לא יבושו ולא יכלמו, ולא יכלמו לנצח כל החוסים בך...'

ויהי ממחרת ימי הפורים.

השפעת היין שכבה, גלי רעש השירה והזמרה שקטו, מעגלי ריקודי הצהלה והשמחה נרגעו, מאספי הצדקה הלכו לדרכם, הכל נרגע וממשיך חיי עולם כרגיל - אך לא כן אצל הערש-מייילך דידן.

הוא זכה בימי הפורים לקנות בנפשו קנין נצחי לעלמי עד ולנצח נצחים, הוא לא העביר את היום כדי להמשיך הלאה כאילו לא היה, הוא השכיל לחקוק על לוח לבו ענין החיפוש והביקוש, לחפש ולבקש 'איה מקום כבודו' בכל מקום בכל עת ובכל זמן!

וגם כאשר חזר הערש-מייילך לעסקי החול כמו משא ומתן ושאר מלאכות, הוא זכר שגם שם נסתר אור הש"ת, וגם שם הוא יכול לגלות מלכותו ית' הנמצאת בכל מקום, וזאת על ידי עצה פשוטה ביותר - חיפוש וביקוש הבהירות והודאות שקיבל בימי הפורים, שבכל מקום ובכל זמן יש מאמר גבוה מאוד המחיה כל דבר שבעולם, שינה אצלו לגמרי את ההבטה על כל ענייני העולם, הוא פתח את עיניו לראות ולהבחין שבכל מקום ובכל זמן יכול האדם להתקשר ולהידבק בחי החיים ב"ה, לחיות על ידי זה חיים טובים ונצחיים, 'זאתם הרבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום!'

<p>נא להעתיק לרפואה שלמה עבור החתן חיים שלום אסתר מלכה שחי' הזקוק לרחמי שמים מרובים</p>	<p>מזל טוב למשחת גולדברג לרגל אירוסים בתם הכלה עביג החתן שמעון נתן בוד"ר יהודה רבינוביץ שליט"א בכות רביה"ק יחזקאל לביטל בית נאמן בישראל ירושלים</p>	<p>מזל טוב לילדינו הרה"ק נתן פישר שליט"א לרגל אירוסים בנו החתן יחיאל מיכל עביג הכלה בת הר"ד נחמיה ביי"א חשין שליט"א בכות רביה"ק יחזקאל לביטל בית נאמן בישראל ירושלים</p>	<p>מזל טוב לילדינו הרה"ק נחמן ארול שליט"א לרגל היבס בנו אהרן לעזיל תורה ומצוות בכות רביה"ק יחזקאל לביטל לותרה ולחופה ולמעש"ט ירושלים</p>	<p>מזל טוב לילדינו הרה"ק ישראל מנשה מינצברג שליט"א לרגל הולדת בנו למול"ט בכות רביה"ק יחזקאל לביטל לותרה ולחופה ולמעש"ט ירושלים</p>	<p>לעילוי נשמת הרה"ק שמואל בן ר' ישעיה הלוי הורביץ ז"ל נתרם ע"י כבוד ר' שמואל מאיר חשין שליט"א</p>
--	--	--	--	--	---



חיות דקדושה

א חסידישע פארברענג

ונהפוך הוא... הצעה נדירה לחבורה תחת חבורה'...

מתלבט במצוות, מה קרה לך? בסך הכל התלהבת מקונטרס מסויים שראית, נדלקת, לך תישן ותקום בבוקר כאיש בין האנשים, והרוח שטות תצא ממך.

ושמא תאמר, הרי ישנו מושג שהנשמה צמאה ומשתוקקת, יש מושג של לחפש את השית' וכו' בכל זאת, אני מבטיח לך, עלי ועל צווארי, זה לא שייך כלל לעניינינו, כל זה לא נאמר על סתם אברכים צעירים שאינם יודעים בין ימינם לשמאלם'.

כולם מתייבשים ונובלים בסוף...

זאת ועוד – מתערב פינחס המבוגר מבני החבורה אחר שלגם מהמשקה החריף – דע לך כי לא נולדתי היום, ואני בגילך גם כמון הייתי, התחלתי להרגיש מין חוסר וצמאון, וגם אני התחלתי לחפש כל מיני דרכים מבחוץ. אולם, ברבות הימים והזמן גיליתי שאין קץ לדברי רוח, סדנא דארעא חד הוא! זה העולם שלנו, כולם מתייבשים

בסוף, כולם מתקשים עם זה, ובמקום להעביר את הזמן באפס מעש, ולחיות ב"עולם התורה", צריך להיות התכלית'דיגער איד' לערנען און דאווענען ולעשות מה שצריך, ותו לא מידי. וממילא אין לך מה לצפות, כי ממילא בסופו של דבר תמצא את עצמך באותו מקום שאתה נמצא עכשיו, וממש על זה נאמר 'ואל ישעו בדברי שקר'.

אכן כך הוא – מאשר ראש החבורה וממשיך בלדט – לדעתי אם תבחון את עצמך בישוב הדעת אמיתית, תגיע להכרה שכל המחפשים והמבקשים למיניהם הצצים מידי תקופה כצצים ופרחים, הנקודה שמניעה אותם לפרוש מן הציבור ולהתחיל עם כל החכמות הללו של 'חיפוש וצמאון' נובע פשוט מרצון לפרוץ ולבשט במסגרת בו הם נמצאים'.

האם אתה משיג סוד ההתבודדות?

גם אני אגלה לך סוד – מגלה בערל ענין להטיף לידידו – 'כי נתוודע לי שלאחרונה נסית ללכת להתבודד בשדה כלשהוא, ואני שואל אותך, האם פגשת שם את אליהו הנביא?! וכי נהיית מקובל מהדורות הקודמים היודע סוד ההתבודדות? מי שמך לאיש? שנית, מדוע אתה חושב שכדי להתבודד צריך ללמוד על זה במקומות שלא שערם אבותינו ורבותינו, הלא כל ספרי המוסר – וגם לרבות ספרי רבותינו הק' – מלאים מזה הרבה, וזה שייך לכל יהודי ולא דוקא לחסידות מסויימת'.

לצאת מהמסגרת?! מקצץ בנטיעות!

כאן לקח שוב ראש החבורה את השליטה בידי והכריז: 'זכור ידוע מספיק – ולא אציין לך מקור עכשיו כי הדבר מלא וגדוש בספרים לרוב – שכל אדם שנולד במסגרת – שם שורש נשמתו, וממילא פשוט לכל בר דעת שכל נטיה מזה הינו ממש בגדר 'קיצוץ בנטיעות', ובכן אני שואל אותך, וכי חפץ אתה להינתק ממקור מחצבתך? וכי אין לך רחמנות אמיתית על נפשך?!'

זתדע נאנמה כי עשיתי חשבון הנפש ואין לי שום נגיעת בדבר, אדרבה, האמת הוא ככל האמור: ודע לך כלל ברזל! הרוצה להיות חיים נכונים עליו להיזהר שלא לחרוג ולא להתחכם מכולם, כי כשהולכים אחרי עדר העולם לא נכשלים' – סיים ראש החבורה את משאו.

עיני בני החבורה זהרו מאושר לשמע בהירות רבה כזו, ובעיניי עצמו (תרחי משמע) פצחו בשיר דבקות...



ולאחר כל החויון הלזה נודה לאלקינו, שבראנו לכבודו ונתן לנו תורת אמת, לבלתי ללכת שולל אחר טענות משונות כאלו, המרחיקים את האדם מלחיות חיים נצחיים, והאיר עינינו באור האמת להתחדש בעבודתו ית' תמיד! אשרינו שזכינו

לקראת ימי הפורים נחרוג קצת מגדרנו, לתעד חבורה שונה ממה שהכרנו. אמנם נדיגש שכל זה אינו אלא להועיל למחפש אחר האמת, לבל ישתומם ויתבהל מטענות ואמתלאות המרחיקים מן האמת, ולא חלילה לזלזל בחבורה כל שהוא.



בני החבורה ישבו סביב השולחן המלא במוזנות ומיני תרגימא, אולם זהותם שונה מאלו שאנו רגילים אליהם, פרט למיודענו 'יוסל המקורב' – הוא כן היה שם, אולם בגלגול הקודם, כלומר, טרם התקרבותו.

בערל מוציא מאמתחתו יין שרף [בראנפן בלעז] יקר ובלתי מצוי, ושם אותו ברוח נדיבה על השולחן, ואגב הוא מוסר מודעה: 'דעו לכם ידידי, להשיג את ה'משקה' הזה לא היה פשוט בכלל, זה עלה כסף רב, אך יותר מכך זה לקח ממני הרבה זמן, שעות רבות התרוצצתי פה ושם עד שזכיתי להשיגו, אולם הכל היה שווה, כי הרי גדולה לגימח'...

ראש החבורה שליטא מביע את קורת רוחו: 'יפה עשית בערל, אכן מן הראוי להקדיש ולבלות זמן וזמנים טובא על דבר יקר ערך כזה, כי הרי בלי 'משקה' – הגרון מתייבש, ובלעדו לא ניתן לפתוח את הפה לדבר בעבודת ה', וק' שדברים אמיתיים הנובעים מתוך נקודת הלב אי אפשר להוציאם לאשורם מבלי הקדמה נכונה של כמה 'טיפות' משקה'...

'לחיים, לחיים' – שתו בני החבורה ואחלו אחד לשני.

מין חלל של חוסר מתפשטת בקרבי...

יוסל מיודענו פותח ואומר: 'הנה זה תקופת מה שאני מרגיש שה'פרישקייט' של ימי הנעורים הולכת ונחלשת אצלי, ובמקומה הולכת ומתפשטת בנפשי איזה מין חלל, חוסר חיות, איזה מין צמאון, ובאמת שאני בעצמי איני יודע איך להגדיר זאת – 'עפעס פעלט'... ואינני יודע איך ובמה להתחיל לחפש באמת את השי'ת, להיות באמת קרוב אליו ולעבדו, חשבתי שאולי א...'.

אולם טרם סיים יוסל את משפטו, פתח ראש החבורה את פיו בחכמה להרצות דרשה שלמה, מילים כדרבנות היורדים עד תהום הנשיה ועולים עד גגות הברניות.

כי זאת עלינו לדעת, שאברך משי זה – יוסל – שמו הטוב הולך לפניו, אברך עדין ובעל נפש ומחפש את דרכו ואת עצמו, ולאחרונה נתגלה שבאמתחתו נמצאו – ה' ירחם – כל מיני קונטרסים אשר תורת ברסלב עליהם רחל, וכמוכן שהנוגעים בדבר התחילו תיכף לטפל בענין והעבירו את המידע הקריטי לחלונות הגבוהים' כרת מה לעשות, שכן זה חילול השם [של]. נורא ואיום, שאברך יקר מפז מתחיל לרעות בשדות זרים, ומי יודע עד היכן יגיעו הדברים היל'ת.

לשאוב חיות? מהיכן בדיוק?

על כן ראה לנכון ראש החבורה להבהיר את הנושא בטוב טעם: 'אה, ער הייבט שוין אן... לפני שאתה שואל את שאלתך, הגד נא לי, יוסל, מהיכן בדיוק אתה רוצה לשאוב חיות? אם אינני טועה שמתי לב לאחרונה שאינך משתתף באירועים ו'מעמדים' שמתיימים רצוא ושוב בקהילתינו הק'. ואגב, דע לך שאתה בעצמך הוא המפסיד, הרי לא ניתן לתאר ולשער גודל המעמד הנפלא שהתקיים לאחרונה לתפארת קהילתינו הק', איי איי, עס איז גיווען א געפאקטער עולם, דער עולם האט געהאפקטעט אויף די פארענטשע'ס ס'האט ממש געוועזט און געבאמבעט, ממש א קידוש ה'! הפלא ופלא! ועל זה אמרו (2) אם חסרת, חסרת לך'.

מי שמך לאיש להיות 'מחפש' ומבקש?'

וכאן נכנס ראש החבורה לכאר עומק ענין המושג של ביקוש: 'האמת אומר ולא אכחד, הרי כל סגנון דיבורך 'איך ובמה להתחיל לחפש באמת את השי'ת, להיות באמת קרוב אליו ולעבדו', זה מין נוסח שאינו מקובל אצלינו כלל, מריח מזה גאווה!!! הנה קם אברך ובכבודו ובעצמו מעטר עצמו ב'מחפש' ומבקש', ער זוכט זיך... כלומר כל הסביבה אינה מחפשת, כולם שקועים עד הצוואר בעולם הזה, והנה קם ונתגלה ה'מבקש' וה'מחפש', הוא בא לגלות את אמעריקא... הבט נא וראה כיצד היצ'הר

א פונק פון חיות

רבנו אמר על השתיה בפורים: "נאך בראנפן - איז נאך תיקון הברית"

"עוד יין שרף - הוא עוד תקון הברית". (ברוסיה היו שותים יין שרף, כי יין לא היה מצוי כל כך)

(שי"ק החדש ח"ג תקיד)



מקור מים חיים

א ווארט אויף די פרשה

בפורים נתגלה ענין התפילה שהוא כלי זיינו של משיח

ואם כל המועדים יהיו במלים ימי הפורים לא נבטלים

רבים תמוהים במה גדול כוחו של פורים משאר המועדות,

אומר ר' נתן כי גאולה אחרונה תגדל מאוד עד שלא יהיה נזכר כ"כ תוקף הניסים של הגאולה הראשונה כמש"כ ולא יאמר עוד חי' ד' אשר העלה וגו'. אבל שמחת הפורים יהיה ניכר גם אז כי בפורים נתגלה הארת מרדכי שהוא ענין התפילה שהש"ת שמע שוועתינו אפי' לאחר גור דין, ולכן שמחים בפורים שיעקר השמחה כשזוכין לידע בברור שהש"ת שומע תפילתנו תמיד, ועיז שנתחזק בתפילה גם עכשיו - עיז יגיע הגאולה, ולכן שמחה זו לא יתבטל לימות המשיח כי אדרבה יעקר כל זיינו של משיח הוא התפילה ושמחת פורים זוהי השמחה שתהיה לעתיד לבוא.

(לוקה הל נחלות הד טז יז)

להחיות עם רב

תשועה כרוך יועץ בדרך שאלה ותשובה

הרה"ח ר' שאול סירוטה שליט"א



שאלה:

פורים בפתח, כמובן שהשמחה עצומה, אבל אני חושב כבר על היום שאחרי, לדאבון לבי כבר עברתי הרבה ימי פורים עם 'אורות' ובימים שלאחריהם מצאתי עצמי באותו מצב כלפני פורים, שאלתי היא איך זוכים שפורים לא יעברו ממני אלא ישארו בי גם לשאר ימות השנה?!

תשובה:

ימי הפורים לא יעברו מתוך היהודים

רבינו הקדוש גילה שעמלק הוא ה'חכם' הפכו של ה'חם' המובא בספורי מעשיות (מעשה ט, עיי"ש בסופר). באותה עת גם גילה רבינו הקדוש את המאמר בלק'מ (ח"ב סי' יט) מענין אבן הנגף הטמון בחכמותיו של עמלק, ובתוך הדברים מבאר שם שה'חכמים' להרע כפרו במצות המעשיות וסברו שדוקא בעל השנה בעומק החכמה הוא שמשיג את התכלית, אבל באמת עלינו להאמין ש'עיקר השגת התכלית הוא רק על ידי אמונה ומצוות מעשיות, לעבוד השם על פי התורה כתמימות ובפשיטות ועל ידי זה בעצמו זוכים למה שזוכים'.

את הדברים הללו עלינו לקיים גם לגבי ימי הפורים הקדושים בעצמם, חובתנו להאמין שימי הפורים לא יעברו ואינם עוברים בשום פנים ואופן, אפילו הפשוט שבישראל שקיים את מצות היום בפשיטות זכה ועלה ונתעלה לאין שיעור ובכל תנועה של קיום מצות היום הוא רץ והתקדם אלפים ורבות פרסאות בקודש, כמובא בלק'מ ח"ב סי' מ(ח).

המלחמה בעמלק בעיצומו של פורים

מי שלא יכול לשמוח בעצם קיום מצות היום מפני שמצפה לאורות והרגשות נעלות, וקשה לו להאמין שעצם שמיעת המגילה כפשוטה ונתינת הפרוטות לצדקה למתנות לאביונים' ומסירת הדבר מאכל למשלוח מנות וכן הלאה, הם שגרמו נחת רוח מופלא למעלה עד אין קץ ואין כל העולם כדאי נגד נקודה אחת ממצות אלו, הרי שהוא סובל מאד מהיציצו של עמלק, והחכמות הללו טורדות את האדם לשאול תחתיות חלילה.

פורים היא מלחמה בעמלק והיא התחלה לכל ההתחלות, מפני שעמלק הוא ראשית גויים וכל ההתחלות בעבודת ה' תלויים במלחמה בעמלק, רבינו הקדוש רומז במעשה הכם ותם שהחכם על אף היותו שלם בתכלית השלמות בהשגותיו ובמעלותיו אולם מפני שנלכד בחכמות וביקש שלמות לפי הבנתו ולא

בקשתנו ורצונותינו בימי הפורים

ועל כך באמת צריך לשים את הדגש הגדול בימי הפורים, שנייחל ונבקש ונרצה לילך בדרכי התם - הפכו של עמלק - ושנצל מקליפת חכמות המדומות שטורדות לשאול תחתיות, ובכל מצוה ומצוה ביום הזה ובפרט בעת השמחה והריקודים שמזככים המדמה הבהמי ומביאים לאמונה, כמו שגילה רבינו הקדוש (לק'מ ח"א סוס' כ"ה) שעי' שמחה של מצוה מבררים המדמה, צריכים לבקש ולייחל שנוכה להנצל מחכמותנו ודמיונותנו רק נשעבד עצמנו לאמונה פשוטה תמה ונקיה בכל השנה כולה, והאמונה היא התמימות היפך החכמות הנובעים ממדמה הבהמי ששרשו בחטא עץ הדעת שהוא שורש קליפת המן עמלק.

ומוהר"ת מרחיב בזה (בלקוטי הלכות, הודאה ד' על יסוד דברי רבינו בלק'מ ח"ב סי' ח) שעל זה מסוגלים כל מצות היום של פורים (יעיי"ש, ובפרט באות ל' מה שכתב על השכרות בפורים).

זו צריכה להיות משאת נפשנו בפורים, לזכות לתמימות בכל השנה, שגם כשלא נרגיש אורות והרגשות עליונות נאמין בפשיטות שכל נקודה טובה יקרה מאד ונשתעבד לחטוף אותה בכל כוחנו.

התמימות בפורים ולאחריו

ועל כל פנים בפורים עצמו עלינו לעשות עצמנו 'כאלו', 'זיך שניצן א תמימות', לנסות לשמוח או על כל פנים לעשות תנועות של שמחה ותענוג והידור על כל מה שזוכינו לקיים איזה מצוה בפשיטות, ולהתחיל ביום הזה התחלה חדשה לכל השנה, לא להתנות את שמחתנו בהרגשות נעלות ובהצלחות מושלמות לפי מה שהיה נדמה לנו להצלחה, אלא להתחיל להאמין ביקרת כל פעולה קטנה וגדולה שעשינו כמצווה עלינו.

ואכן מיד אחר פורים צריכים להתחיל ליישם את הקנינים הללו - בין זה שזכה והלך לו בפורים 'כסדר' ובין מי שלא זכה לכך - ולהכריח עצמו לשמוח את עצמו ולהודות על שזוכינו לעשות ולקיים את פשטות מצות היום של פורים ולדבר דבורי אמונה שבדאי על ידי זה נחלנו הצלחה עצומה במלחמה זו, וכמו כן בימים שלאחריהם, להרגיל עצמו להמשיך את דרכי התמימות היפך עמלק בכל השנה כולה לשמוח עצמו בכל מעשה קטן וגדול שעשה רצון קונו, ובאמונתנו הפשוטה שפורים אכן נקנה ונכנס בנו על ידי זה עצמו אנו ממשיכים קדושה זו להתחלה טובה להיות תם ומאמין בכל השנה כולה בסייעתא דשמיא.

מעולמו של 'חסידישער מקורב'

סיפור חיים אמיתי - מיוחד לקראת המעמד האדיר "ליחד לבבנו"

יוס'ל - שהתקרב לאחרונה לברסלב - לא חיכה יותר מידי לתשובה ותיכף התחיל להרצות את דבריו, אם כי בנימה שקיטה לכל יבולע לו אם אוון לא רצויה תשמע את הצעתו הנועות: "הסכת חברי ושמע, אצלנו חיים את הרבי! חיים את הדרך! בחבורות שלנו אנו מעלים כל שבוע נושא בעבודת השי"ת, אין ראש חבורה שרק נואם ומורה חצי שעה בדיבורים, החבורה כולה "בעורת", מדברים על הנושא, במשך השבוע מתפללים ומתבודדים על זה, הדרך חיה וקיימת! יש לנו רבי חי שמנווט אותנו!" הפטיר בלהט. מנחם-מנדל הנהן בראשו אך לא הבין באמת את דבריו.

יוס'ל ראה שעתה הוא שעת הכושר, הוציא כלי קטן - כשר למהדרין - מכיסו, והציע למנחם-מנדל להטות את אזנו ולשמעו: "הנה, הטה אזניך ושמע איך חסידים ואנשי מעשה שרים בכיסופים השתוקקות ניגוני דבקות בעת משהו היין ביום הפורים העלעל'ט..."

מנחם-מנדל שמע ו...משהו התחיל לפעום. מעולם לא שמע השתוקקות וכיסופין בפשטות כזאת. בכמיהה כזאת.

יוס'ל ראה שיש על מה לדבר, והוא המשיך להשמיע לו שיעור בספה'ק 'משיבת נפש', כאן כבר הרגיש מנחם-מנדל שהלב מלא על גדותיו ממש, וכמו מן השמים - בדיק או הגיעו לחצור. שם בין עצי היער פרק את לבו - בלי מילים - לאביו שבשמים, כפי המתואר לעיל.

•••

למרות הכל - עדיין מורגש חוסר גדול...

ואכן, מאז התגלה האור, התעלה מנחם-מנדל בשליבות הסולם העולה בית א-ל, ואף בזמנים של ירידות ושפל, היו לו עצותיו הק' של רביה'ק אבני דרך המאירים ומורים לו איך להתמודד ולהתנהג בכל מצב. כעת הוא הבין היטב את המשמעות של רבי חי! הדיבורים לא היו דיבורים גרידא, מאחוריהם עומד צדיק האמת ומפיח רוח חיים לכל מאן דבעי!

בחסדי ה' זכה להקים את ביתו בשעטור'מ והמשיך להתעלות. אך משהו בתוך כל הטוב הגדול הזה היה חסר לו, הוא לא ידע בדיק איך להגדיר את החוסר ובמה למקדו - הוא הרי הוגה בספרי רביה'ק ומהר"ג'ת, הוא חי על פי העצות הק', הוא מתפלל בין אנשי הצדיק ויושב עמם יחד בעת רעוא דרעוין - אך עדיין הוא מרגיש שמשוהו חסר. כאילו חלק גדול מרוחו הקדושה של הצדיק עדיין לא הופיעה עליו.

עד שפעם אחת - בעת התבודדות - נפל לו האסימון!

החיים, להתכונן כראוי לקבל קדושת הזמנים, ניצל את הזמנים המרוממים ככל היכולת ולמצות אותם עד תום.

אך דבר אחד העיקר עליו ביותר, והוא... היצר הרע! זה האחרון לא התרגש מכל ה"רוממות" העוטפת את העלם הצעיר, לא התייחס אליה כאילו אינה בר קיימא, הנסיונות והקשיים בעבודת השי"ת לא הרפו ממנו, ותיכף כחלוף הזמנים המרוממים הוא חזר להיות אותו מנחם-מנדל... כאילו לא היה אך יום האתמול בחור "מורם מעם ובעל השגה", כאילו לא הרגיש זה לא מכבר אך כל כולו אומר כבוד להיות קדוש לאלקיו.

ומכל שכן כאשר היצר הרע הצליח להפילו ברשתו ולהכשילו, אזי נשמע קולו המלעיג והבוז: "איי איי איי, מנחם-מנדל, צבוע כמותך! אך בליל שבת האחרונה

עמדת ברוב דבקות לשורר "צמאה נפשי לאלקים", איזה צמאה נפשי! תראה מה אתה באמת! תראה למה צמאה נפשך באמת!.."

כמוכן שבהתחלה הוא ניסה להתחמק ולתרוץ את עצמו: "איננו באמת כך, באמת אני כן חפץ ומשתוקק לקרבת אלקים, רק לפעמים אני נכשל ומיד אני מתרומם ומתעלה, בעז"ה תיכף יפיע היום בו אהיה דבוק בהשי"ת

בכל ישותי ובכל נפשי ומאודי", אך ככל שנקפו הימים והיום המיוחל לא נראה באופק, התחילו דבריו של היצר לחלחל אט אט בלבו, הוא התחיל להאמין שאכן צדקו דבריו ונאמנים המה...

אך לו היה היצר הרע מודע לכוחו הגדול של האי צדיק יסוד עולם, לו היה מודע לרוחו החזקה של האי זקן דקדושה, לא היה יושב כל כך שאנן ובטוח...

•••

הניגון ששינה את חייו...

הכל התחיל בשיחה פשוטה של חברים לספסל הלימודים, בעת נסיעה למקומות הקדושים בהרי הגליל.

מנחם-מנדל ישב על האוטובוס כאשר באמצע הנסיעה ניגש אליו חברו יוס'ל ובלהט פנימי שאל אותו: "הגד נא. הלא דרך החסידות צרופה בשלל אוצרות ומרגליות טובות, כמה אתה באמת מחובר לאוצרות הללו? כמה אתה חי אותם - ואם בכלל?.."

חצות הליל. חצור הגלילית סמוך ונראה לציין חוני המעגל.

חצי ירח המבליח בין עצי היער האיר באור חיוור על הדמות המתהלכת בינות לעצי הברוש הגבוהים, הרוח-הגלילית המנשבת על פניו אינה מייבשת את הדמעות הנוצצות לו מן העיניים, ועצי הברוש שמשכיב אינן מרגיעות את רוחו הסוערת...

זו היא לו פעם ראשונה שהוא מנסה "להתבודד", לדבר בינו לבין קונו כדבר איש רעהו, הוא מנסה ובקושי מוצא כמה מילים, אך האש היוקדת בקרבו אינה נותנת לו מנוח, בעיניים דומעות הוא חוזר אין ספור פעמים על תנועה עילאית ושמימית, ניגון ברסלבי עתיק יומין אותה שמעו זה עתה לראשונה, ניגון שהגביה את רוחו ואת נפשו לגבהים עילאיים! נגע בנימי לבו ועורר רובדים פנימיים שלא הכיר! גילה נקודת חיות והתעוררות שלא ידע על קיומה!

עדיין אין הוא יודע מאומה על גודל מעלת ההתבודדות ועל רוממותה, אין הוא מכיר את הצדיק הגדול העומד מאחוריה ואת רוחו הקדושה המלווה על כל צעד ושעל של כל מי שסר למשמעתו, אין הוא יודע מאומה, ולמרות כל זאת הוא מרגיש איך אור מופלא רום מעלה עוטפת אותו בכל ישותו, אור חדש שלא ידע על קיומו עד לשעה האחרונה, או גברו עליו חסדי הא-ל לגלות לו מעט מזעיר מהאור הגדול המאיר וזרח לכל מי שחפץ להתקרב, לכל מי שמוכן לשמוע ולקבל, לכל מי שחפץ בחיים...

•••

רוממות והתעלות בלי כלים מתאימים...

זו היתה תחילת התקרבותו של מנחם-מנדל. בבחרותו היה ממציויני השיבה, ממושמע לסדרה וללימודיה, אהוב על מוריו וחבריו. בשנות השיבה קטנה היה לבו ער לכל דבר שבקדושה, היה כוסף להתפלל בהתלהבות וללמוד בחשק רב, להתנהג בניגוני קדושה ולהתעלות בעבודת השי"ת.

חיות מיוחדת היתה לו לנצל את ליל ששי מידי שבוע בצילו של אחד מגדולי המשפיעים שליט"א, הלה היה מרעיף טללי תחי וחיות על לבו הצעיר, ומלהיב רוחו ונשמתו לעבודתו יתברך שמו. בשבתות ומועדי השנה הירבה להסתופף בצילם של גדולי ישראל ומאורי החסידות, להעפיל לפסגות רמות בדבקות בקרבת אלקים לי טוב.

וכמוכן בהגיע מועדים הזמנים היה משקיע ראשו ורובו בלימוד ספרי חסידות, להרוות צמאנו ממעיינות





שינוי מקום!!!

לאור הביקוש הגדול בין המקורבים מחצרות החסידים לבוא ולהתאסף במעמד האדיר כאשר בכל עיר ועיר אשר דבר המלך ודברו מגיע שמחה ושישון להתקורבים להצדיק האמת להיות עתידים ליום הזה **מוצאי שבת קודש משיבת תשובה - זכור** להקל ולעמוד על נפשם להתאסף באיש אחד בלב אחד **ליחד לבבנו**

עברנו לאולם רחב ידיים

שיוכל להכיל את הציבור הגדול בלעה"ר **אולם ויזניץ**

רחוב רבי יוסף קארו 7 בעיה"ת אלעד



לאורו נסע ונלך

הסעות מסובסדות יצאו מרחבי ארץ הקודש בסיוע של נדיבי עם במחיר של 20 ש"ח בלבד פרטים מדויקים לגבי מיקום וזמני ההסעות והרשמה אצל הנציגים בכל עיר (רשימת הנציגים מתפרסמת בנפרד)

הרשמה חובה!

מוצאי שבת קודש פרישת תשובה זכור אולם ויזניץ אלעד

נקהלו החסידים מקורבים ליחד לבבנו ולחיותנו באור רביה"ק ז"ע



רשימת הנציגים

בכל עיר ועיר

לכל הפרטים אודות המעמד האדיר והרשמה להסעות

- | | |
|--|--|
| הר יונה
חיים יצחק שפרינגער
0556723464 | ירושלים
יוסף ישעי' פריעמאן
0548481465 |
| ביתר
הנערשל דונגרטרן
0533177265
0548409516 | בני ברק
ישראל הלפרין
0533177462 |
| עפולה
שמעון אלטר בר-ישראל
0533133481 | בית שמש
רמה ב'
יוסף ברוין
0548442936 |
| צפת
משה ארי' פיליפ
0527633140 | קריה
משה יצחק שנקק
0583275748 |
| טבריה
0548410191 | חפציבה
יודל ברוין
0548528284 |
| פתח תקווה
קריית הבעש"ט
יחזקאל הרטמן
0527164520 | רמה ד'
מענדל פיין
0583291352 |

מוצאי שבת קודש פרישת תשובה זכור אולם ויזניץ אלעד

נקהלו החסידים מקורבים ליחד לבבנו ולחיותנו באור רביה"ק ז"ע

השפה המשותפת! ההבנה ההדדית! זה מה שחסר לי! אכן ב"ה כולם אהובים כולם ברורים, כולם מתחזקים ומתעוררים לשתות ממימי הנחל הנובע, אך עדיין כולם פותחים את פיהם בשפה ברורה שלהם, והוא - למרות שהוא "בעניינים" - עדיין מרגיש שזה לא בדיוק השפה שלו...

הוא המשיך לשיח את לבו להשי"ת, שיאיר את עיניו ויהיה בעזרו גם בנקודה זו, נקודה אולי זעירה - אך ממשית ומשמעותית ביותר!

הוא עושה את דרכו חזרה לביתו, בדרך הוא נעצר ליד לוח המודעות, ו"במקרה" תפסו עיניו מודעה אחת - מודעה בדבר הכינוס האדיר של "ליחד לבבנו" - - - אכן השי"ת נענה לבקשתו.



הרעות הרבות המקשים על קבלת האור

סיפור זה - אשר תוכנו אמיתי לחלוטין - אינו היחיד, הוא מהווה דוגמא לשלל סיפורים המתרחשים סביבנו דבר יום ביומו. אין זה סוד שרוחו הקדושה של רביה"ק פורשת כנפיים וחובקת זרועות עולם, מכל הגוונים והקהילות מתרבים מידי יום עוד ועוד אנשים המגלים את האור, מגלים - ומתחילים לחיות חיים נצחיים, כל אחד והדרך המיוחדת שלו.

אמנם בד בבד מתעוררות ספקות. ואכן השאלות והתהיות המתעוררות בלב מקורב חדש - מגוונים ומרתקים הם כאחד, כל אחד והשאלות שלו, וכל אחד והמסקנות שלו, כל אחד לפי דעתו, וכל אחד לפי החינוך עליו התחנך, לא ראי זה כראי זה.

ואם כי הרוב המוחלט מרגיש ויודע שאין בתהיות הללו בכדי להאפיל על האור, אין בשאלות בכדי להחשיך את השמש הזורחת, אך עדיין הן מנקרות ומציצקות, הם חיים וקיימים, וכאשר אין מי שמבין אותך - או שבכלל מציק לו מה שמציק לך - הדבר קשה שבעתיים.



שפה ודעה זהה - יסוד להחזיק יחד!

אחסידים ע"מ מקורב - - צמד מילים נעלה כל כך, וצמד מילים מורכב כל כך... מצד אחד הרי אור החסידות וצדקת הצדיקים אינו חדש בשבילנו, חונקנו בדרך זו וצעדנו במסלול הזה מאז שחר טל ילדותנו, אך מאידך - ואולי דוקא בגלל זה - גלגלות אור מופלא רום מעלה כזה בתוך אור עולם החסידות, מהווה לפעמים, כר נרחב של שאלות וספקות, שאלות שמי שלא מכיר את הווי החיים החסידי, מי שלא חי אותם לפני כן, לעולם לא יבין אותם.

ולמרות שגם ביננו אין השאלות דומים זה לזה, כל אחד ותפיסת העולם שלו, אך כאשר יש משהו שמחבר - כאשר השני 'מבין' מאין באת ולאן אתה הולך - הדרך הרבה יותר קלה.



"ליחד לבבנו" היסוד לאיחוד חבורות החסידים!

העולה על כולנו. הלא רביה"ק הזהיר וצויה אותנו לאמר: "דק אתם תחזיקו עצמכם ביחד אז תהיו אנשים כשרים, ולא כשרים בלבד אלא אפילו צדיקים וטובים תהיו, כי השי"ת יעזור לי בוודאי שיהיה כרצוני כאשר רציתי מכבד, כי בעזרת השם גמירתי ואגמור כרצוני בודאי בעזרת השם יתברך" (חיי מוהר"ן) אות רי"ח.

כי אכן חלק בלתי נפרד מההתקרבות וההתקשרות האמיתי לצדיק האמת - הוא האחדות שבין אנשיו, האהבת חברים הנפלאה שביניהם, האיחוד והחיבור של המקורבים!

"ליחד לבבנו" אינו סמל גרידא, "ליחד לבבנו" אינו סעודת מלוה מלכה לבד, "ליחד לבבנו" הוא יסוד איתן לתחילת חיים חדשים, חיים של אהבת תורה ויראת שמים במימדים אחרים, חיים של התעלות והתרוממות שלא הכרנו עד עכשיו! חיים של אהבת חברים וחיבור אמת ביננו!

החיבור האמיתי הזה מעצים את הנפש! מעניק חיזוק ואומץ רוח דקדושה! מחבר את האדם לחיים נצחיים עילאיים!

כולנו כאחד נהיה שם! נתעלה יחדיו ונתחיל לחיות חיי נצח! "לחיותנו" כהיום הזה!

הזמנת אישיות
נמסרו לכל
המקורבים מחצרות
החסידות.
אם לא קיבלתם
הזמנה, נא לפנות
לנציגים שבכל עיר
ועיר

כלל חסידישע יודן המקורבים לצדיק האמת מתכוננים ברגשי אש קודש לבוא ולהתאסף
במעמד
האדיר
ליחד
לבבנו

ועכשיו התחלה חדשה!

מוצאי שבת קודש פרשת הצוה - זכור
באולם ויזניץ רחוב רבי יוסף קארו 7 בעיה"ת אלעד
חסידישע אידן המקורבים לצדיק האמת



חסידי'ישע
לונגערמאן
מקומך בל ימקד
במעמד היסטורי זה!

המעמד אשר בסייעתא דשמיא יפתח התחלה חדשה
ביתר שאת וביתר עוז להגביר ולהרחיב את שלל פעולות הקודש לאגד וליחד
'חסידישע יודן המוסתופפים בצל האילן הגדול ושותים מן הנחל נובע מקור חכמה
לקבל את אור הצדיק בכח הרבים ובאהבת חברים להיות אנשים כשרים באמת

סדר המעמד



רק תחזיקו
עצמכם אז
תהיו אנשים
כשרים

**פראקטישע
שיאכות מעיננו של
החסידישע מקורב**
ר-ב שיה ושוחת חברים
על ידי אורחינו הגדול פה מנייק
מרגליות הר"ר
אברהם שמחה האלד
שלטי"א
יחד עם הר"ר
חיים ידידיה ברויש
שלטי"א

**ברכת
המזון
בשעה
11:45**

**ליהודים היתה
אורה ושמחה**
בסיום המעמד ויקודין קדישין
להודות ולהלל לשמו הגדול על
נועם גורלנו ושמחת יהדותנו

**ארייז געבאקן
איך הארץ**
הגאון הגדול רבי
יעקב שלמה מוזסון
שלטי"א
רב דקהל אור אברהם ברסלב בעיה"ק
ירושתי ומראשי ישיבת טשעבין

לאור באור החיים
הגאון החסיד רבי
שמעון אליהו ברוין
שלטי"א
ראש ישיבת 'עבדו' והאש כולל הצות
'חברים מקשיבים'

לחיותנו כחיים הזה
הרה"ח רבי
ישעיה גרינבוים
שלטי"א
מנהל רוחני מוסדות 'בת עין צפתיו

8:30
**שערתא דודו
מלכא משיחא**
נטילת ידים
סביב שולחנות ערובים כדי המלך

**נעים
זמירות ישראל**
במהלך השערה מנעימי זמר
ויודעי נגן ישוררו בקול
זמירות מלוכה וניגוני
התעוררת

**פתיחה
והנחיה**
הר"ך
ברוך לב
שלטי"א

הזמנת אישיות
נמסרו לכל
המקורבים
מחצרות החסידות.
אם לא קיבלתם
הזמנה, נא לפנות
לנציגים שבכל עיר
ועיר